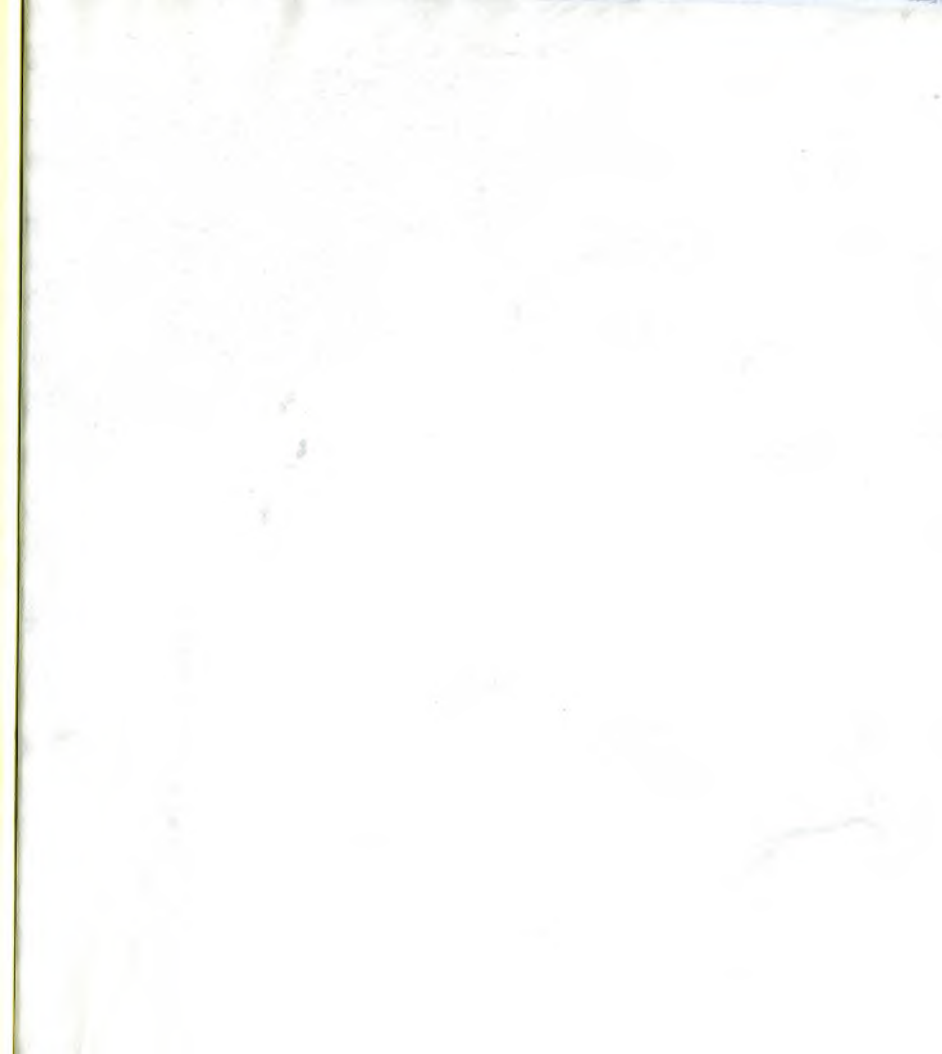

l a d i s l a v k l í m a

=====

S E L E N

(Román ve věčnosti)

Vzpomínka na Eternu, kterou Selen
teprve včera prvně spatřil, ale jejíž
jediný pohled zapálil okamžitě neobyčejně
prudkým plamenem srdce jeho, ničila spá-
nek zamilovaného mladíka. Bylo již k rá-
nu, když Selen po nekonečném zmítání
konečně usnul. Ranní nymfy odháněly zlé
sny od hlavy jeho a šeptaly mu s necitel-
nými, tím magičtěji účinkujícími polibky
sladká slova.

Spal nedlouho, ale vstal osvěžen,
divuplně změněn. Hřebenem Sněhové panny v
půli přetáté slunce krvavě ozařovalo lož-
nici. Neobyčejně lehká, lhostejná nálada
ovanula Selenu. Jako černý mrak ležely
daleko za ním nestvůry noci - a sama
Eterna jakoby byla čímsi vzdáleným, jemu
cizím. Myšlenka na ni a na její něžné
objetí plnila jej slastí, ale myšlenka,
že ji nedosáhne nechávala jej dosti
chladným. Byl ve vskutku vzácném filoso-
fickém rozpoložení a nesmírné břímě jakby
z něho spadlo. -

Rychle se oděv, letmo se ubíral ulicemi do oblíbeného svého sadu na okraji města. Byl skoro liduprázdný, ač zbělelé slunce již v něm hřmělo. Vonné ticho, zpěvy ptáků jakby ozdobené, leželo rozkošně v jeho stínech. Svěže a v hlubokém snění procházel jím Selen jem tam, na Eternu skoro nemysle. -

Náhle uzřel asi sto kroků před sebou nad vysokou štíhlou černou postavou svítící tvář. Ulekl se silně. Tak podivné, téměř mysteriosní zdálo se mu neočekávané toto setkání - v tuto dobu - právě teď - .

Šla v průvodu muže, rovněž černě oděného. Při pohledu nan, ač tvář jeho nerozeznal, bylo Selenovi tak divně, jako nikdy, bylo mu jakoby snil.

Blížili se, - strach se ho zmocňoval, jakby měl být při hanebném skutku dopaden. Měl chuť obrátit se nazpět.

Již rozeznával zřetelně Eterninu tvář. Rozčílení jeho, trapně znatelné, stávalo se nesnesitelným. Sklopil oči, zrychlil krok. -

Ale již stáli proti němu. Pozdvihl se sebedpřemožením tvář, aby popatřil na milenku, - ale ještě než tak učinil, přinutilo jej cosi mocného, aby raději pohlédl na muže: bylo mu, jakby černá jeho massa neodolatelně příšerně bytost jeho k sobě přitahovala. Pohlédl - a pocit dosud nezažitý pronikl jeho duši.

Neznámý byl mladý muž tváře co se bezvadnosti tvarů týče, skoro krásné, plet jeho byla neobyčejně temná, oči a vlasy černé, výraz absolutně vážný, tahy tuhé, nehybné, oči ztrnulé, jako skleněné s hrobovým výrazem: celek musil působit dojmem silně příšerným. Ale to vše nepostačovalo k vysvětlení pocitu, který tajemně Selena prochvátíl a který slovy vystihnout naše imaginace nestačí. Nejed-

nou již spatřil tváře podobně příšerné, - ale dojem, jímž naň zapůsobily, byl něčím kvalitativně rozdílným od shluku obludných duševních stavů, tak cizích, jež tajemná moc v duši jeho vdechla.

Jako včera zůstal i dnes stát, tak mimo sebe, že byl by se nechal bez odporu, jako ptáci na ostrovech kamž člověk nikdy nezavítal, zabít.

Děsné oko popatřilo naň, výraz jeho se nazměnil, ale magicky vyvstala v Selenovi jistota, že žhne v něm nenávistiplný posměch.

Přešli... Za chvíli zaslechl Selen několik slov, hlubokým hlasem pronesených, tak podivným, jako z nesmírné dálky tajemným větrem přivátým, a jako jasné břinknutí kovové struny zazněla jednoslabičná odpověď.- Nezměrně bolestná touha, slyšet hlas tento stále, nazývat jej svým, Selena zachvátila.

Hrůza opadla a jinocha zmocnila se chaoticky trýznivá nespokojenost se sebou. Ani na Eternu nepohlédl a zachoval se tak babsky, tak směšně! jistě považují jej za idiota! Zuřivost přiměla jej, že spěchál za nimi. Nadešel jim - a překonav opět tajemnou přitažlivost, již muž nan působil, popatřil Eterně v oči.

A radost dosud nepocítěná navštívila jeho duši.

Jako šílenec běžel a tančil domů. Cítil, že váha jeho těla se zmenšila - a neklamal se v tom, váha byla by to dokázala. Vší mocí musil se přemáhat, aby nevýskal, nesnesitelná slast velela mu, aby každému mimojdoucímu klukovi svěřil se se svým štěstím a učinil je tak menší. Na štěstí šel právě mimo byt svého přítele.

Zastihl jej v posteli... "Irone!" zařval a objal peřinu. "Ona mne miluje! miluje! Ó já se zblázním, miluji tě také,

i tu postel -- "

"Tys tedy s ní už spal - ee - To jsi - e - chlapík - "

"To dosud ne - ale - to nic nevadí! Ten pohled byl větším důkazem lásky - byl bys jej musil vidět - to nemožno vyřící - ten pohled - ó!"

"Pohled? E - e - neupírám, že pohled znamená moc - je to něco zvláštního, ten ženský pohled - e - ale nalej mně rum do sklenice, ať se konečně probudím. Do té půllitrovky - jen plnou!"

"Ten pohled! Ó jak je ta sklenice překrásná, ten rum tak drahý mému srdci - jak zvoní - jako její hlas - bude můj, můj! Ten pohled!.. Láska, touha, bolest, slast, vroucnost, prosba mezářily z něho, nesmysl! Byly to láska, touha, bolest, slast nejdojemnější, srdce objímající rozkoš sama! Byly to netemné myšlenky neurčitě cítěny. Byly vtěleny v distinktní světlo změněny, teď teprve realní, eksta-

tické! Ó ten pohled! Do smrti nic mne nemůže učinit nešťastným. Které duši zasvitlo kdy takové slunce? Jako slunce meteorit, tak přitáhl metafysický ohen ten celou mou bytost, padla v něj jako - "

"No dost, pro orientaci vím dost, nalej mně raději ještě jednou! Tak! Nuže, je vidět, že nemáš o ženských ani potuchy. Ale rozeberme příklad vědecky.

Axioma: Ty mršky nepohnou ani chlupem bez vypočítavosti a sice jen ziskuchtivé vypočítavosti, a lásku etc. vůbec neznají, jsou to jen žravé mašiny, láska etc. jsou jen med jejich ziskuchtivosti. Tedy, co se jejich pohledu týče, dlužno nejdříve na paměti mít, že třeba nejedná se v daném případě o 'pohled', nýbrž o habituelní již výraz očí, vzniklý ze staletého nepřetržitého koketování - z toho plyne, že ženské s láskyplnými, sladkýma očima jsou nejhorší nevěstky, zboží pro každého. Patří-li ta tvá do té třídy, nevím, protože se mi dosud do očí nepodívala. Jedná-

-li se však o pohled, pak muž politý jím má důvod být šťasten: neboť je to důkazem, že si opička s ním chce začít, že ho potřebuje, že chce kapse jeho pustit žilou. Tvé dívce protiví se patrně její průvodce - patrně se již dozvěděla, že máš dosti peněz, aby i nobl dáma mohla několik let za ně šperky si kupovat."

"Mrcho!"

"Nezlob se, což můžeš si něčeho jiného přát? Nechtěj přece nemožnosti a uvažuj: Co jiného je láska muže, jakožto ješitného osla, než touha chlubit se, že je majitelem pozlacené mrchy, zvané žena? A co jiného je láska ženy, jakožto chytré opice, než touha využít osla, týť z něho, mít v něm oporu, ~~xxx~~ atd.? Nestačí tedy touze osla vědomí, že božská, nedostupná, pozlacená mrcha ho potřebuje a jemu se tedy poddává, prodává? že je pro ni důležitý? že se s ním vůbec obírá? 'Jaká to nezasloužená čest pro mne!' myslí si jeho ješitné, skromné srdce. Rekni osle: nepo-

vznáší tě do nebe myšlenka, že tvá bezpodmínečná, absolutní bohyně se myšlenkami svými, a to nejvroucnějšími, nejvnitřnějšími, t.j. ziskuchtivými, kolem tebe točí? Nenutí tě k tanci představa, že obraz tvé tváře vynoří se v její duši? Že vidíš v zrcátku její pupilly zkřivený svůj obraz? že - "

"V tom máš pravdu, jinak však je logika tvá děravá jako mříž. Moudře učiníš, budeš-li mlčet."

"Ovšem, kde usmívá se na člověka koitus, jak smí se tam vtírat drzá filosofie?"

"Koitus!" řekl Selen po chvíli smutně, "k tomu schází mnoho - a snad vše - bože můj! jak snadno mohl jsem si pohled její špatně interpretovat - vždyť dojem takový je přec jen věc čistě subjektivní, od nálad a všelijakých nerozumných asociací odvislá - "

"Neplač, mýlíš se! Následkem zmíněné

své vypočítavosti a instinktivního 'studu' střeží se ženská, aby žádný její pohled nebudil z d á n í , že jí cíl jeho není lhostejný, tam kde jí opravdu lhostejný jest, a vždy se jí to zdaří. Už zdaleka byla by se vroucnějším pohledu vyhnula - buď klidný, máš vyhráno. A teď k činu, k němuž tě pohled ten pozval - a to brzo, neboť pozítří již tu nebudou - "

"Pro boha!"

"Ať se ode dneška žádný alkohol na světě nedaří, nestane-li se tak! Totiž: budou-li zde, budou za mřížemi - "

"Za mřížemi!"

"Nemyslíš, že by takový mřížový závoj její tvářičce rozkošně slušel? Čtu jí z tváře, že je pro mříž stvořena. - Včera večer při absintu dozvěděl jsem se novinky o jejím panu choti. Jeho chování je nanejvýš podezřelé - jde o něm pověst, že je duchem Svícnu a ona dcerou ledovce, povím ti o tom jindy víc, ale teď chci

ještě spát. Zdržuje se u své paničky jen málo a v nepravděpodobnou dobu, pak ubíhá ulicemi, jak by byl štván, děláje příšerné grimasy - a zmizí v lesích Svícnu - o důkaz víc, že je opravdu jeho duchem. Především stopovalo jej několik výrostků. Vída to, zabočil interesantní ten člověk s pěšiny do houští a stopujícím zmizel, ač sledovali jej i tam. Není-li to duch Svícnu, je to bandita. Policie věnuje mu již náležitou pozornost, pozítří at alkohol - "

"Viděl jsem jej dnes: nevyličitelný pocit, když šel mimo!"

"Je patrně úžasně magnetický, hodil by se jistě výborně za hypnotisera nebo medium, jeho fluida vystupují z těla jeho silně a daleko, takže ten, kdo kráčí mimo něj, musí jimi projít - fi! hnusná idea být pronikán až ke svým elektronům duševním smradem takového chlapa. Ale klid se už, až naleješ mně ještě jednu holbu. Krátce, musíš ji zítra oslovit!"

"K tomu nemám odvahy!"

"Tedy jí dej z čista jasna pořádnou facku: to lásku ženy zdvojnásobí, vidí v tom důkaz mužnosti a originalnosti! Ne-učiníš-li to ani to, vícekrát se ke mně nehlas! Nevíš, jak těším se na toho idiot-ského boha, kterého porodíte. A pak - něco mně pořád povídá, že její trup je průhled-ný - až ji uvidíš obnaženou, nezapomen mně říci, viděl-li jsi její vnitřnosti. Snad budou i ty průsvitné - ale jejich obsah sotva. Je totiž jisto, věř tomu nebo ne, že ledová ta socha jí - viděl jsem ji v hostinci. Vlastně nejí - čtyřměsíční ště-ně nežere tak hltavě jako ona. Tak marš! a vezmi si sebou revolver, zastřelíš-li toho smrada, dá ti to hojnost látky ke konveršaci s Eternou - a neposlechneš-li, nezapomen zastřelit sám sebe!"

Až do usnutí tonul Selen v bláznivé blaženosti a ve snu pokračoval: Vešel do svatého domu na náměstíčku a stanul roz-

čil en za dveřmi, které, jak zcela určitě tušil, skrývaly Eternu. Dlouho stál v temné chodbě v náladě stále příšernější. Náhle zaslechl ostrý hlas, tak toužebný: "Selene, Selene můj!" "Eterno má!" vzkřikl a vrazil dovnitř. Stála uprostřed komnaty s láskyplným úsměvem, rozepjala paže, - "Selene" - Klesl jí k nohám a jako na světici hleděl jí vzhůru v tvář. Ta se měnila, vážněla, podivněla. "Selene!" pravila ještě jednou hlasem skoro děsivým. Vzchopil se konečně - objal ji v šíji, chtěl ji políbit - tu, v posledním okamžiku skočila nazpět a malinká ruka její, rychlostí kočky po psu seknuvší, vytala mu políček, strašný, přímo neuvěřitelný políček.

Okamžitě se probudil, bylo mu jakoby slyšel ještě ohlas třesku - tvář jej silně páčila. Vzchopil se zuřivě a bojácně a s vytasenou dykou prohledal důkladně ložnici. Nenašel nikoho, dveře i okenice byly zamčeny, - ale líce páčily jej stále a když se podíval do zrcadla, shledal, že

jsou silně naběhlé a rozeznal určitě čtyři temnější pruhy. No, buď jak buď raději byl by tento sen měl ještě stokrát než včerejší neklidnou noc ještě jednou.

Neulehl již, aby nezaspal hodinu, v kterou včera v sadu s Eternou se byl potkal. Byl rozhodnut, že uzří-li ji tam opět, osloví ji doslova takto: "Milostivá, odpustte mé odvaze, že nabízím vám, cizince, své služby." Slova ta aspon stokrát si opakoval.

X X X

Jitro bylo podmračné, hory zmizely, jen spodiny jejich nevýslovně truchle jako poloprobuzené z těžkého snu, válely se kolem. Mžilo a se smutnými údery dopadaly se stromů sadu těžké kapky... "Dnes jistě nepříjde," myslil si Selen a přál si toho. Byloť mu jakoby šel na popravu.. Raději byl by Eternina muže zastřelil...

Ale Eterna - přišla. Sama. Jinochu bylo, ač objevení se její zde, v tuto dobu a za tohoto počasí mohlo jej naplnit radostí, jakoby byl zaslechl ortel smrti. - Plynula blíže, 'neúprosně jako osud', kmitlo mu duší... Studený pot mu vyrazil, sad se točil, myšlenky se mátly. -

Střetli se. Opět zasvítíl Selenovi včerejší sluneční pohled - a to dovršilo jeho zmatek. Za svět nebyl by se upamatoval na ona slova.

Minuli se, - ani nepozdravil. Jen když byla dále, směšně vyhekl.

Ale bezmezný stud vzbudil v něm sílu zuřivosti. "Neoslovím-li ji, zastřelím se!" zasyčel a opakuje stále první slova, nadešel Eterně.

Již otvíral ústa, z nichž by byl teď jistě aspon "milostivá" dostal - bez pozdravu, ~~xx~~ na nějž zcela zapomněl. Ale dívka jej předešla.

"Řekl byste mi laskavě, pane, možno-li vystoupit na vrchol hory Svícnu? Jsem zde cizinka.." Vyřkla to hlasem vířícím, ruce se jí chvěly, pohled třásl. V Selevnovi vybuchla nejasně radost, ale ne dost silná, aby zbavila jej zmatku.

"Svícnu? M - m rozhodně! - milostivá - vlastně - je to těžké - či vlastně nikdo to dosud nedokázal - "

"Snad to dokážu já!" odvětila již pevně a pohled její stal se tak sladce laskavý. "A kudy se tam, prosím, nejlépe jde?"

"Prosím - nejlépe přes Mezilesí - vesničku - pak - m - pěšinou na levo, vlastně na pravo - či vlastně přímo - "

"Vidím, že máte strach, že jste zmaten, v tom případě nepotřebuji vaše služby. Děkuji vám, pane!" promluvila plačky a jemný kapesníček sevřený v bělostné její dlani přitiskla k zaslzeným očím.

"Oh! vy trpíte, má bohyně! Vyléčím vás, miluji vás šíleně - " Přistoupil k ní.. Povznesla zrak.. "Nepřibližujte se!" vzkřikla šíleně "- já - já - odpustte - adieu!"

"Neodcházejte, nesmíte!" Zastoupil jí cestu.. "Usmrtím se! Řekněte: cítíte pro mne též něco?" A uchopil ji za ruku.-

"Pryč, bídáku - a ať vás již nevidím, vy drzý chlape! Pusťte, sice vám plivnu do očí!"

Tohle bylo přece jen mnoho, není divu, že přímý Selen zapomněl na ušlechtilou galantnost. Odstoupil, zamračil se. "Milostivá, nevím, co si mám myslet. To již nejsou normální rozmáry. A já nebyl bych se odvážil, kdybyste sama nebyla mne k tomu povzbudila. Vaše pohledy - dnešní oslovení, chvění - slze - "

"Ani slovo už, drzoune směšný - domýšlivý! Hahaha! Vás milovat? vás? Spíš prašivého psa! Viděla jsem, že po mně

blázníte, měla jsem s vámi útrpnost jako se žebrákem - teď to víte! Ale vy jste se ukázal drzý jako žebrák - a dost! Klidte se a máte-li jen trochu slušnosti, vyhněte se mi příště na tisíc kroků - "

A jako šílená spěchala pryč a několikrát si odplivla.

X X X

Skoro bez vědomí došel nebohý, spráskaný Selen domů. Nebudeme líčit jeho strašné utrpení. Odejel více mil a v malé vesničce zápasil tři dny se sebevražednými pokušeními.

Ale pak zasvitla v něm opět naděje, pozvolna se vzmáhala, nabýval vzezření oprávněnosti - a šestého dne po oné rozmluvě s Eternou spěchal jinoch do svého města, bláznivý jako dřív, strachuje se nesmírně, že ji již tam nenajde. Bylo pozdě večer, když do města dorazil.

Vešel do kořalny. "Pojď stranou,

Irone, rychle, musím se tě na něco zeptat!"

"Je to naivní člověk! on myslí, že v jedenáct hodin ještě chodím. Odnes si mne tam!"

Selen odvedl přítele ke stolu v koutě. "Je zde dosud? Mluv - mluv, zemru nedočkavostí - pro boha - "

"Je a sotva tak brzo odtud vyfoukne -"

Hluboce si oddechl a slzy objevily se v rozzářených očích, ale pak si vzdychl: pochybování a vzpomínka na strašnou rozmluvu navštívily jej zas. "Nuže vidíš - teď je konec s alkoholem!" přemohl se.

"Stalo se něco nepředvídaného.. Ale přijde za mříže, ač nebude-li se legitimovat jako nějaká princezna nebo dcera Rothschildova. Ale nejdřív, co je s tebou? Oslovil jsi ji? a dostal jsi košem? ty umučená tváři?"

"Povím ti vše, věrně - a pak mi řekni, co o tom soudíš!"

Když skončil, řekl Iron: "Co o tom soudím? Že by ses měl jmenovat Telen! Svatý Idiotě, dostalo se kdy muži lepšího důkazu ženské přízně?"

"Než jsou slova: Bylo mi vás líto jako žebráka.."

"Opakuji, co jsem řekl. Vždyť je to na chlup počínání silně zamilované, silně hysterické ženštiny!"

"Také mne to napadlo.. Ale není pro to důkazu."

"Tedy ti povím něco nového. Kdys mluvil s ní naposled? Minulou středu? Nuže ve čtvrtek o půl šesté ráno letěla do téhož sadu, ač přšelo jako z konve... Haha! Ten taje jako cukr!"

"Ó, drahý příteli!.. A co činila dále? Vypravuj vše, co víš!"

"Tak poslouchej, abych už měl od tebe pokoj! Dnes je tomu týden, co souse-

dě paní Eterny zaslechli po západu slunce z bytu jejího neobyčejně mnoho řečí, jistě dohromady padesát slov a po té dva nebo tři ženské skřeky, tak podivné, že se skupili se a po důkladné poradě zaklepali. V témže okamžiku vyřítíl se ze dveří pan Tenebre a ti zbabělí psi nechali jej proklouznout. V bytě našli na pohovce paní Eternu, tak trochu ve mdlobách. Zatím ubíhal pan Tenebre ulicemi jako vzteklý pes, krouť se, hekaje -- tys jej viděl? -- ne jeden, tři detektivové šli za ním. Když byl za městem, zrovna se vlnil, snad měl průjem, - čemuž nasvědčovala by i ta okolnost, že sotva vkročil do lesa, odbočil z pěšiny do houští. Detektivové cvalem za ním, ale nenašli nic. Téhož večera byla nebohá sněhová panna podrobena v bytě svém výsledku. Černý patron se od toho dne neukázal - povídá se, že je v důvodném podezření, že někde na Spicberkách vykradl nádražní kasu. A to je příčinou, že se proroctví mé nesplnilo. Proti dceři ledovce není snad právnických důvodů k zatknutí, což by ovšem úřadům málo vadilo,

ale nezhávají ji patrně na svobodě jako v nadidlo pro pana Tenebra. Ale je jisto, že nevrátí-li se k němu ptáček co nevidět, dostane tvář její mřížový závoj. Zatím je bedlivě střežena, u téhož okna v putyce, kterým jsi hleděl na dům v němž bydlí, sedí teď stále špicl. Ostatně ona je nyní stále doma. I v pátek ráno za krásného počasí byla v sadě, ale pana Selena, od něhož doufá v kauci, nenašla. Teprve dnes v podvečer vyšla zas do téhož sadu a to v průvodu dámy, která dnes, čert ví odkud, k nám přijela a hned k ní zašla. To je ti holka - pětku bych za ní dal, kdyby mne byl spiritus pohlavně nezruinoval. Sedaly si na lavičce, plakaly a líbaly se, jinak však netropily nic hanebného. To je vše. Poděkuj se, že jsem ti způsobil hezkou noc, co nejdřív svou vílu oslov, nezapomen si vzít bičík, abys ji, dostane-li zase záchvat, pořádně jím ramena zešlehal - to pomůže zázračně - mne zas odnes ke kořalce a klid se odtud!"

Následujícího večera uzřel v sadu Eternu v průvodu jiné dámy. Ač se s ní několikrát střetl, nepohlédla nan. Tvář její byla znatelně hubenější a bolestnější ještě než před týdnem. Průvodkyně její si Selen nepovšimnul. Ztrávil opět špatnou noc..

Nazítří slyšel překvapující zvěst. Včera zavítal do města Tenebre, odebral se k soudu - a byl za čtvrt hodiny vrchním soudcem vyprovozen až ke kočáru, jenž venku nan čekal. Kočí práskl do koní, pan soudce poklonil se až k zemi - a Tenebre odjel opět z města, nezastaviv se u Eterny. Kolovaly pověsti, že se legitimoval jako ruský velkokníže, předloživ fotografie tohoto z časopisů - a že Eterna je jeho maitresou, že, zcela nadbytečně, omlouval divné své počínání těžkou nervovou chorobou, která jej chvílemi nutí být o samotě, nemá-li zešílet. Detektiv u okna hotelu se toho dne již neobjevil.

Tohoto večera přišly dámy do sadu opět. I dnes nezavadila Eterna pohledem o tvář zoufajícího již jinocha. Povšimnul si však dámy druhé - a byl překvapen její neobyčejnou krásou, planoucím, smělým výrazem růžové tváře a narkotisujícím dojmem, jímž působila. - A pokaždé, když šel mimo spočinul na něm vytrvale úžasné otevřený pohled očí, žhnoucích, řeřavících vlídně od okamžiku k okamžiku, jakby chtěly spálit jeho duši. Temný záchvěv radosti pronikl mu bolestně vypráhlou, práhnuoucí duší a kapka balzamu padla v ni...

Následujícího večera nepřišly. Poslední červánek zmíral a Selen procházel se dosud, v těžký zármutek pohřížen, setmělými loubími stromů a keřů, tvář se mu svírala, slzy kanuly, celý svět byl tak pustý... Tu stála před ním náhle jako duch ženská postava.

Pomalu postoupila k němu blíže. Prorvou v keři padl jí na tvář narudlý svit

- a Selen poznal včerejší planoucí krásku.

Položila mu obě ruce na ramena, tvář její dotýkala se skoro jeho. Otevřenými ústy vyrážel rozčílený dech - až přešel v pološepot:

"Miluji tě, krásný hochu! miluješ mne též? Ó vid, že ano, vid? Ty miluješ Eternu, ale proč nemohl bys milovat i Igneu? Vždyt Ignea je krásná a ty moudrý. Miluji tě, sladký hochu, miluješ mne též?"

Stále silnější byl tajemný tlak na Selenova ramena, stále žhavěji sálal mu v tvář omamný, ženský, dábelský dech.. Ve zmatené duši počalo to sladce vrítí.. Vydechl:

"Miluji Eternu, ale ona nemiluje mne!"

"Miluje tě též, ubožáčku můj sladký! Která žena by tě nemilovala?"

"Jakže, řekla ti to snad?"

"Neřekla, naopak pravila, že budíš

v ní odpor a nenávisť, ale ženu neoklame!"

"Ano! Protivím se jí a nenávidí mne—"

"Což dokazuje, že láska její je pravá. Bude tě milovat, zítra přijde sem zas a bude tě líbat — uvidíš! — Ó miluju tě, hochu drahý — a ty miluješ mne též!"

Nesmírná, všeobjímající rozkoš zazářila v Selenovi... Pocítil na hrudi dotek měkkých nader.. Bezděky vtiskl dlaně v kyprá Igneina záda. A v zápětí zažhnuly její rty na rtech jeho —

Cosí jakby mu vniklo hluboko do těla — a hned na to vztýčila se v duši jeho strašlivá rozkoš, podobná té, již pocítí v prvních okamžicích tělo polité vařící vodou. Děsně se ulekl, couvl — ale tím silněji tlačily jej Igneiny ruce.

"Jak můžeš mne těšit Eternou, když mne miluješ?" vypravil.

"Protože miluju ji též! Budeš nás

milovat obě, budeme se milovat všichni
tři navzájem, nelíbí se ti to? Zítřka
budeš nás líbat obě, hochu můj! Miluj
mne, líbej a objímej beze strachu, jsem
tvá! Ó líbej rty, které tak často spoči-
nuly na rtech tvé Eterny!"

Celé její tělo přitisklo se k němu,
fosforeskující oči čekavě hleděly vzhůru
k jeho.. A šíleně jal se Selen líbat její
rty, tváře, oči, objímal všude magické
tělo, kroutící se, sténající, slzící a
jej s pěšiny tlačící.

"Ó věděla jsem, že mne miluješ! Chci
zemřít, koušej mne a bij! nevydržím tu
rozkoš! - Ó miluju tě a Eterna též! Zítřka
budeš nás zde líbat obě! A pak opustíme
toto zakleté město - a v úsměvné rovině
zahníždíme se v chaloupce uprostřed vyso-
ké, svítící, veselé trávy. Tam budeme
ovečky pást a v jednom objetí na obláčky
hledět! tam naše sladké ženské dušičky v
blahém stínu muže budou bezstarostně od-
počívát, tam nebudeme se bát netvora neb

se bát jen slastně. - Ó, miláčku můj!"

Zavěsila se mu tak prudce na šíji, že se zapotácel. Ještě nenabyl rovnováhy, když tu nová prudká tíka srazila jej na trávnik.

X X X

Po dni všemožným rozčílením zmítaném odešel Selen do sadu, cítě se skoro nemocen.

Milenky jeho nebyly tam dosud. V strašném rozčílení čekal... Slunce zapadalo - nešly. Cervánek zahořel, slábl - nešly. Zanikl - nepřišly.

Selenovi se ulevilo, ale stará bolest počala v něm hlodat... Skoro věřil, že včerejší Ignea byla fantomem.

Rozhodl se, že půjde mimo byt jejich. "Byla-li to Ignea vskutku, snad ji napadne, že po marném čekání půjdu pod okna její - a dá mi znamení, z něhož aspon

poznám, že nebyla přízrakem."

Nové divnější rozčílení se ho zmocnilo, když docházel k náměstíčku. Došel - a stanul chromen... Bylo přeplněno lidmi.. A všechna okna Eternina bytu byla jasně osvětlena... "Co se stalo?" vzkřikl.

"Vražda!" odvětil vedle stojící občan. "Ta bílá paní byla tím černým pánem probodnuta. Tak je to - jinak ne!"

Selen byl by se skácel, kdyby lidská zeď byla dovolila. "Nebyla probodnuta," slyšel jako ve snu v hukotu svého sluchu, "byla otrávena!" "Nesmysl! vždyť před chvílí viděl jsem ji stát u okna.." "Ne, ona zastřelila svého černého milence - "

To Selena opět osvěžilo. Zběsile klestil si cestu k domu. "Co se vlastně stalo?" znělo kol něho. "Ale ten černý pán byl nalezen oběšený!" "Ne, to ta Eterna!" "Oba viseli na skobách!" "Zavraždila je jistě ta nedávno přivandrovalá děvucha!"

Došel až ke vratům, před nimiž stál krytý kočár. V témže okamžiku - co spatřil?

Eterna a Ignea vycházely z nich v průvodu četníků. A když Selen lépe přihlédl, viděl, že ručky obou jsou vzadu spoutány zvonícími řetízky... Ignea klonila tvář co nejvíce, marně se snažíc skrýti ji na nadrech, Eterna napnutě hleděla vpřed, rty její byly pevně semknuty, tvář budila divně děsivý dojem.

"Eterno! - Igneo!" vzkřikl Selen a šile radostí a hněvem odhazoval lidi před ním stojící.

Ignea zvedla tvář. "Miláčku můj!" vzkřikla a chtěla rozpjat paže - ale jen pouto její výsměšně stále a stále chrasťilo. Zrak Eterny spočinul na jinochovi - ten spatřil v něm opět onen nevyslovitelný výraz - ale jen na okamžik: ruka četníková odhodila jej stranou.. Když zas popatřil, vstupovaly do kočáru. "Na shle-

danou hochu drahý!" vzkřikla ještě Ignea - a dveře se zavřely.. V okně zazářila tvář Eterny, třekající oči její stanuly na Selenovi, slzy v nich vytryskly a stékaly pomalu po tváři.. Selen cítil na své jejich svědění.. "Eterno má ubohá!" zařval ještě - tu pohnul se vůz - Eterna pokynula mu dvakrát hlavou a zmizela.

Slastně opojen a zároveň trapně rozrušen a rozechvřen stál zde, neslyše výsměšky kolemstojících. Náhle dopadla mu na rameno těžká ruka: "Ve jménu zákona jste zatčen!"

"Cože?" vzkřikl zuřivě a otočil se. Za ním stál Iron. "Jaký to rek!" smál se. "Teď věřím, že láska dělá divy, když takový paprsek měsíční změny ve rváče. A hned obě najednou jeho milenky - obě jej pozdravují - hrome! ty's největší muž na zemi!"

"Co se stalo? Vypravuji!" vzkřikl Selen jako na vojenském cvičišti.

"Hrome, je to velitelský ton! Ještě i Napoleon bude z toho blázna! Nu povím ti to, ale cestou - rychle, musím plout do svého přístavu, ta hloupá událost mne zdržela. Vím všecko, co se ví. Před západem slunce, když chtěla Eterna zas vyjít - patrně na rendez vous s tebou - a když Ignea nebyla přítomna, vstoupil k Eterně pan velkokníže. Přivítala jej s vyděšeným výkřikem. Za dveřmi pak poslouchající sousedé slyšeli teď vskutku mnoho věcí. V neznámém jazyku - a asi za půl hodiny křik - hrozný výkřik Eternin, zařvání Tenebrovo a údery dvou těl o podlahu. Běželi pro policii. V ten čas vrátila se domů Ignea. Když vnikla policie do bytu, uzřela ji, jak křísí Eternu z mdloby. Vedle ní velká kaluž krve. Obě dámy prohlédnuty, žádné zranění na nich nenalezeno. Tenebre zmizel. V bytě nalezen nebyl. Neví se, nebyla-li mrtvola jeho hozena do záchoďu. Kdosi tvrdí, že viděl jej zadními vraty utíkat do zahrady. Dámy prohlášeny za zatčeny, Eterna, patrně v hysterickém zá-

chvatu, jala se židlí proti četníkům šermovat: "I to ještě ke všemu mému nezaviněnému strašnému osudu!" Věrná Ignea pomáhala jí dýkou. Proto dostaly želízka - to se mně též ze všeho nejlépe líbilo. Pohled na ně spoutané okouznil mé sadistní srdce. Jen do té ženy mohl bych se zamilovat, která by vedena byla pod šibenici. Zítra můžeš je snad vidět za mřížovým závojem - díky bohům, že jsem již u přístavu!"

X X X

Tuto noc šťastný, o Eternině lásce již nepochybuující Selen probděl v ~~xtax~~ strašných plánech, jak milky své z vězení vysvobodí, přivoláváje si v paměť, co všechny krvavé romány, jež kdy četl, o předmětu tom vyprávěly. K ránu usnul. Sotva se probudil, spěchal k budově soudu.

Nenamahal dlouho zrak: již z dálky rozeznal za mřížemi jednoho z oken druhého poschodí dvě charakteristicky zbarvené

tvářičky. A sotva pod oknem stanul, již vylétla jedna z Igneiných ruček se třepetajícím se šátečkem do výše a druhá přeletně rychle posílala hubičky jinochu, jenž nevěděl co chytřejšího činit, než posílat je též. Pak otevřela okno a vykřikla: "Neměj o nás strach, miláčku, není nám tu zle - a vyjdeme brzo odtud - a pak budeme tvé, tvé!"

Eterna, která dosud nepohnutě stála, udeřila družku do ramene a zmizela. Ignea za ní. Po delší době přitáhla ji k oknu, jen slabě se vzpěčující. "Nedělej hlouposti!" vykřikla, "vždyt on ví už dávno, že miluješ jej též."

Eterna sklopila za mříží hlavu - a pleť její byla teď rudější, než Igneina. Trhla sebou - a náhle zatřepalo se i nad její hlavinkou bíle - a neustávalo to... "Není to klam?" tázal se sebe jinoch, "nemává to Ignea oběma rukama? Ale ne, není pochyby, že šátek nad Eterninou hlavou drží ruka rostoucí pod ní." A k tomu

všemu začla nyní Eterna posílat polibky rychleji, zběsileji, než Ignea a vzkřikla: "Selene můj, miluji tě, odpust, odpust - kdybys věděl proč - " Tu zahalila náhle tvář, divný výkřik rozlehl se vzduchem - zmizela, a ještě několik tlumených výkřiků dolehlo k Selenovi...

Kolem se seskupivší lidé se chechtali, Ignea stále na distanc líbající, křičela na ně nadávky - . "Eterno, Igneo!" vzpamatoval se konečně Selen, "vysvobodím vás, i kdyby bůh postavil se proti mně a mezi mne a vás!" V tu chvíli sevřela jej pevně strážníková pěst.

X X X

Byl ještě téhož dne propuštěn, jelikož úřad moudře uznal, že ten, kdo před sto lidmi křičí: 'Vysvobodím vás!' není právě nebezpečným únoscem ze žaláře. Ale Selen dívky své již nespatrił: dostaly se do jiné cely, hledící na dvůr soudní budovy.

Selen snoval dále své romantické plány. Týden minul. Následujícího jitra byl doopravdy zatčen a před soudem zvěděl, že je v podezření, že minulou noc tajemné cizinky vysvobodil z vězení...

Teprve později zvěděl, co se stalo. Dveře cely obou dam a vrata soudní budovy byla k ránu nalezena otevřená, noční hlídač pak dosud v tvrdém spaní. Dotazován jsa, jak usnul, nemohl říci nic jiného, než že kol půlnoci zmocnila se ho zcela náhle tak silná chuť k spaní, že už nevěděl, co se dál stalo.

Selen zůstal ve vyšetřovací vazbě. Jak se radoval, že sdílí s milenkami stejný osud! A v jaké teprve vytržení jej uvedlo, když zjistil, že uvězněn je v téže cele, za jejímiž mřížemi je byl spatřil! Když zdálo se mu, že cítí dosud vůni jejich těl a duší! Když našel v koutě pohozené maličkosti, z nichž některé viděl dříve u Eterny, jiné u Igney.

Čtrnáct dní strávil ve vazbě; byly to nejkrásnější dny jeho života. Konečně byl propuštěn, neboť soud uznal, že je příliš hloupý, než aby provedl čin tak obratný.

Po Eterně, Ignei a Tenebrovi zmizely všechny stopy.

x x x

Několik minut, které Selen pod zamřížovaným oknem prostál, stačilo učinit jej šťastným ještě skoro měsíc ode dne, kdy z vazby vyšel... Konečně však dlouhé čekání, okolnost, že od milenek dopis nepřicházel, ač opatrnost jejich byla vysvětlitelná, nejistota a trapné z ní vždy se rodící pochybnosti, hlavně však trýznivá touha, změnily jeho štěstí v torturu. Tak nesnesitelný nepokoj jím zmítal, že s radostí uvítal, když sestřička jeho, milá lencem v cizině opuštěná, toužebně jej pozvala, by ji navštívil a potěšil. Opus-

til hory, ač cítil, že nedobře jedná, jelikož mohla by jej zatím dojít zpráva.

Svěřil se sestře se svými boly a ona hleděla, pokud v moci její bylo, utěšit jej a nahradit ~~milenky~~ mu milenky, líbajíc jej, objímajíc, kladouc mu hlavu na prsa. Než Selenova duše byla tak podmaněna dvěma milenkami, že v ní pro sebe vřelejší útěchu nebylo místa.

Rozerván, neschopen jakékoli činnosti, zžírán stále neukojitelnou touhou, po týdenním pobytu u sestry rozhodl se, že co nejrychleji vrátí se do bílého města, vyčítajíc si strašně, že je opustil, a propásl snad něco nejdůležitějšího.

Hned po svém příjezdu, v podvečer, štván divným nepokojem, vyšel ještě na procházku.

Slunce právě zapadlo pod žhavě oranžovou, bezoblačnou oblohou, na dálném obzoru ještě zářivějším, zlatějším, tajemným proužkem lemovanou; rychle ochla-

zoval se vzduch nad nesmírnou truchlou rovinou. Skalnatá její půda nebyla skoro vzdělávána; jen jedna vesnička byla v ní vidět; roztroušeně rostly všude nízké keře a nevelké stromy, místy v řídké, titěrné lesíky seskupené, prostoupené skalními tesy, někde dost vysokými.

Šel dále a dále. Pekelná touha začla v něm opět řídit a marno bylo úsilí zapudit strašné ženské fantomy. S příšernou, až halucinací hrozící určitostí zřel před sebou stále zhasínající tvář Eterny, s nelidskou její krásou, smrtící svůdností omamných tajemství, trpící dojímavostí - jako inkarnaci, symbol všech nejlákavějších, člověku nedosažitelných tajemství - a svíjel se trýzní, že nemůže, že nikdy nebude moci infernální krásu myšlenky své - neboť cítil, že Eterna jest jen myšlenkou jeho - , do sebe vstřebat. A hned zas vynořila se žhavá představa Igneina těla, jak si ji z dotyku jejího vytvořil: těla jako sklo třpytného, hladkého, tvrdého, s krví růžově světelně prosvítající - a by-

----- 42 -----

tost jeho změnila se v šílenou žízeň po spálení tímto ohněm, po vypití té nádherné krve, po přelití její do jeho žil... A ani ono, ani toto neměl, musil postrádat, ač je musil mít. Nesmírná soustrast nad sebou jej sevřela a vypudila mu z očí slzy. Již jen polovice slunce zatřpytila se v nich...

Pak upadl ve stav otupělého snění, jímž tu a tam zablýskla bolestně dábelská tvář a žhavý, tělem kroutící pocit doteku ženských nohou... Ale stále řidčeji... Stále slabší bylo snění jeho... Sotva cítil, že kráčí pořád - dál.

Náhle bylo mu, jakby jej bylo něco slabě udeřilo... Stanul bezděky, divně uleknut, hleděl roztržitě před sebe. Konečně upoutal jej dlouhý stín na narudlé zemi. Rychle se obrátil - a spatřil silně se lesknoucí úplněk z mlh na obzor se vymanivší.

Měsíc již svítí, děl si dost lhostejně, cítě divnou lítost. Vždyť právě zapad-

lo slunce... Ale ovšem, červánek již do-
hořívá - p ř e l é t l jsem kus času.
Půjdu nazpět, ostatně je to vedlejší.

Kráčel vstříc měsíci a zdálo se mu,
že znatelně se k němu blíží. Udiv jeho
zmizel a na místo jeho vevalila se jím,
jakby jím dříve vytlačena, bezstarostnost,
lhostejnost, úplná bezbojácnost. Bylo mu
tak divno - a tak sladce... Vše kol jakby
se bylo změnilo. Stromy a keře měly podo-
bu tak divnou, chladnoucí vzduch vůni tak
nezvyklou, i tvrdý dotek půdy stále skal-
natější byl tak cizí... Ale vlastně kou-
pal se ve všem, splýval se vším.

Selen v hlubokém zamyšlení šel stále
dále... Intensivně myslel nyní na milenky.
Cítil, že nebude mít sílu ~~žít~~ dále žít,
nespatří-li jich...

Krajina stávala se čím dále pustější.
Nad Ledovou pannou svítil úplněk a umrl-
čím tajemným svitem zaléval vše kol...

Došel k řídkému lesíku. Tu a tam roz-

setá skaliska strašidelně stříbřila se v měsíčním svitu jako hřbitovní pomníky... "Vzduch je tak klidný, ale víří v něm tajemnost; ano, náhle zaburácí víchr - a něco spadne mi k nohám... Stane se cosi neočekávaného, tot jisto - vše kol zbytečně nečeká, nenapíná sluch... Snad uzmím milenky - ano, uzmím je jistě!"

Šel rychleji. Nevnímal nyní téměř ničeho.

Náhle spatřil pod skaliskem vlnit se bílý obláček... Zastavil se. "Co to může být? Sníh, či odraz měsíce?" Pojednou se to pohnulo. "Hle - rozdělilo se to!" děl si. "Cítím, jak mně srdce bije... Snad je to Eterna - a je tam i má Ignea. Přírozeň, touha má musila je přece přilákat."

Tiše kradl se křovím, sehnut, aby nebyl zpozorován; byl teď k milenkám tak chladný, připadalo mu, jakoby je za podobných okolností již tisíckrát byl viděl. Skryl se za keřem, nedaleko od pohybujících se bílých skvrn... Vedle něho něco

zašustilo, ale on nevěnoval tomu pozornost.

Obě dívky ležely na tvrdé půdě, zády o skálu opřeny. Objímaly se, vzdychaly, hledíce mlčky v leskle šedý zenith.

Náhle usedla jedna z nich a zadívala se do křoviny. Druhá ji následovala. Pak ulehly obě zas. Ale jak tváře jejich byly změněny! Nic Selena k nim nyní nepoutalo, jen jakýsi zvyk, pravící mu: 'ty musíš' - a sugerující mu pocit, jako by na nich bylo přec jen něco sladkého. Tváře jejich byly tak strážlivé, tak průzračné, že četl pod nimi snadno suchou ideí, kterou vyjadřovaly; nic temného, tajemného nebylo v nich.

Tu zavál k němu smutně hlas Eterny:

"Citím, jak má duše studí mne v těle. Tenebre má mne ve své moci. Marně se vzpírám, marně namáhám. Ze spárů jeho neuniknu! Jsme ženy, či jen přízraky? Bdíme či sníme?"

"Ne, ne!" zašeptala Ignea, "nevěřím, že bdíme! Snily jsme jen, že byly jsme z vězení vysvobozeny, a třeba trvá strašný sen tento již dva měsíce, uvidíš, že se co nevidět z něho musíme probudit - ve vězení!"

"Také bych tomu věřila," zazněl tajemný, zamlžený hlas Eternin, "kdyby se mi ještě dříve nebyly přihodily věci daleko podivnější - "

"Jaké?"

"Óh! - žijeme v pohádce - ale život je pohádka - to teď vím. Sen, bdění, smrt - vše pohádka - strašná pohádka, jejíž hrůza není však příjemná, jako strašidelných pohádek, které mně vyprávěla matka. Nebýt toho daleko podivnějšího - spíše, než že sním ve vězení, věřila bych, že jsem tam oné noci zemřela. Ale i ono dřívější byl vlastně jen sen - smrt je jen sen, vše jest jen sen - "

"Jak pravdivé vše! Zuřivost by mne

zabila, představím-li si, v jaké tmě to
tápeme - zde i vůbec! Nic hroznějšího nad
nejistotu! A co činit? Jsme zde ve vězení,
horším toho, z něhož jsme prchly! Kdyby-
chom vesnici opustily, čeká nás na blízku
žalář a snad šibenice. Na dvacet hodin v
okruhu nenašly jsme město, - jak psát
Selenovi? O, jen kdyby to bylo možno!
Přichvátal by k nám hned, drahý hoch! Co
činit? Nejlépe ještě čekat - až se trochu
vyjasní."

"Myslím též. Něco mně stále praví,
že Tenebre přijde co nevidět!"

"Zanech už jednou toho nápadu! Jsi
netvora jednou pro vždy zbavena, věř tomu,
má ubohá sestřičko! Důkladně jsi mu hrdlo
prořízla! Je nemožno, aby, jak se domní-
váš, již za několik dní po té byl vykonal
vše k únosu našemu nutné. Říkáš, že jen
on mohl, následkem svých magických schop-
ností, hlídače na dálku hypnotisovat; ale
máš jistotu, že hlídač nelhal?, že nebyl
pouze podplacen od některého z mocných

bláznů, do nás dříve zamilovaných?"

Zmlkly delší dobu. Selen, jenž vše, co řekly dobře chápal, chtěl již jíti k nim, tu zaduněl zas Eternin hlas:

"On blízko je, má sestro, cítím to!"

"Nad námi o něm mluví se, to cítím dobře. Nemysli nan!"

"Já nebojím se ho! Ať přijde jen!"

"Ó mlč! Vždyť víš, jak to dopadne!"

"Vím a stydím se, dnes napravit to chci! Ať přijde jen!" Vytasila dýku.

"Úplně stejně mluvíš vždy! Což strašné utrpení - to si přeješ, šílená?"

"Ničeho nelekám se! Já přivítám jej dobře - a všechno, všechno s láskou vítám!"

"Ó mlč, mlč, prosím tě!"

V tu chvíli zašustilo to opět a silněji vedle Selena. Popatřil, a uzřel Te-nebra, pomalu vstávajícího.

Ale nelekl se nikterak - pranic děsivý nepřipadal mu jeho obličej, - naopak, zcela přiměřený všemu prostředí - a tajemně známý... "Vy jste zde též?" oslovil jej tiše.

"Těž, těž, milý compagnone!" odvětil Tenebre jaksi blahosklonně a potřepal jinochu stehno... "Nuže jak se vám líbilo poslední představení Mrtvé nevěsty v našem modrém divadle?"

"Jakže, nerozumím..."

"Krátkou máte paměť. Jste ovšem ve stavu trochu abnormálním, ale pardon! Musím jít té bláznivé ženské, která chce jen to, co nechce a nechce jen to, co chce, vyhovět - "

A tiše vystoupiv z křoví dal se náhle s hřmotným dupotem v divý úprk k ženám, jako dravec za obětí.

Vykřikly. Eterně vydral se z hrdla skřek ještě dvakráte, nepřírozeně, automaticky. "Nastav dýku!" vzkřikla Ignea -

ale v tu chvíli vypadla tato ze zkamenělé Eterniny ruky... A hned na to uchopil ji Tenebre a ústami dotkl se jejího krku.

Znovu projel vzduchem příšerný, duchový její výkřik. - A již dala se na útěk, ustavičně strašlivě křičíc... Ale Tenebre běžel za ní a rty jeho ani na okamžik neoddálily se od jejího krku. Ignea, teprve nyní se vzpamatováví, plačíc běžela za nimi.

Strašlivá scéna! Rychlostí laně kmítaly se bílé šaty Eterniny mezi houštinami a černý netvor visel jí stále na hrdle.. Ignea zůstávala stále více pozadu, strašlivé výkřiky zněly ~~nesnesitelněji~~ stále nesnesitelněji, - výkřiky, jakými jen největší hrůza spojená s pekelnou bolestí a hnusem vládne. Ponenáhlu přestaly se nohy Tenebrovy dotýkat země, zdvihaly se stále víc - až konečně bylo tělo ve vodorovné poloze. - Eterna klopýtala, padala, vrážela do stromů, potůčky krve tekly jí na šat - a opět vstávala a zas šíleně

ale v tu chvíli vypadla tato ze zkamenělé Eterniny ruky... A hned na to uchopil ji Tenebre a ústami dotkl se jejího krku.

Znovu projel vzduchem příšerný, duchový její výkřik. - A již dala se na útěk, ustavičně strašlivě křičíc... Ale Tenebre běžel za ní a rty jeho ani na okamžik neoddálily se od jejího krku. Ignea, teprve nyní se vzpamatovávala, plačíc běžela za nimi.

Strašlivá scéna! Rychlostí laně kmitaly se bílé šaty Eterniny mezi houštinami a černý netvor visel jí stále na hrdle.. Ignea zůstávala stále více pozadu, strašlivé výkřiky zněly ~~neznárodněji~~ stále nesnesitelněji, - výkřiky, jakými jen největší hrůza spojená s pekelnou bolestí a hnusem vládne. Ponenáhlu přestaly se nohy Tenebrovy dotýkat země, zdvihaly se stále víc - až konečně bylo tělo ve vodorovné poloze. - Eterna klopýtala, padala, vrážela do stromů, potůčky krve tekly jí na šat - a opět vstávala a zas šíleně

prchala, marně jako před sebou samou. Selen hrůzou nemohl najít pohybu.

Tu běžela těsně mimo něj, nevidíc ho; jak byly by mohly vidět oči tak příšerně vytřeštěné? Selen se zhrozil. To nebyla lidská tvář, to byla tvář dábla, nekonečně trpícího! Jak hnusně znetvořila bolest její tahy! Dlouhé vlasy její obráceny byly vzdor strašnému běhu svisle vzhůru, sukně vyhrnuta, spodní polovice těla nahá - tak odporná ve svých pohybech! Těžké kapky potu lily se z ní, - ale Selen věděl, že není to pot, že je to hnusný ženský tuk... Bezmezným hnusem klesal - propastná ošklivost k sobě, ke všemu jej zachvátila. Přízrak přelétl - hrozný, oblit světlem snu, vše zpříšernujícím, zmnohonásobujícím - přelétl tak transcendentálně. jako přelétá stále děsný, černý netvor čas, tak šíleně plouživě, tak šíleně střelhitě.

Nevěděl, jak dlouho byl v bezvědomí.

Výkřiky ztichly, - pak zněly zas, se strašnou rychlostí se blížily, bílá postava zjevila se opět a bleskurychle letěla k Selenovi... Nerozeznal ji už - jen cítil, jak velké kusy smrdutého sádla lítají mu na tvář. Klesl...

Výkřiky zněly dál, ale již ochraptělé, nekonečně zoufalé, lkající... A v nich zaslechl náhle, Eterniným hlasem pronesené "Selene můj, pomoci!" Zuřivě se vztýčil, vytasil dýku... Spatřil jako ve snu Eternu již jen pomalu ku předu vrávorající. Běžel k ní, s řevem vrazil ocel několikrát Tenebrovi do šíje. Ten odpadl od své oběti, podíval se na Selenu, dal se do příšerného, ~~skřeků~~ šíleného chochotu a zmizel.

Ohnivě, něžně průsvitné koule vystupovaly ze země a Selen pozbyl vědomí...

Když ho nabyl, nespatrił měsíc skoro výš. Ležel v témže lesíčku. Ignea jej líbala, Eterna stála za ní jako duch.

"Ó, drahý hochu!" mluvila sladce líbající, "jak tě miluju! Vysvobodil jsi sestřičku, jak ti děkujeme - "

Ale Selen nebyl si slov ani polibků vědom. Upřeně hleděl na Eternu, ničeho pron nebylo mimo její tvář. Byla změněna; krásná, ale nevyslovitelně jaksi odporná: něco kočičího v ní bylo: tak ošemetného, slizkého, propastně prolhaného... Cítil odpor, ale zároveň tajemnou, z neznáma prýstící žízen po ní, po jejích polibcích. Byl jako poháněn cizí silou...

"Ó Selene, proč si mne nevšímáš! Já jsem to, tvá Ignea..."

"Jdi pryč!" zvolal a odhodil ji.

"Jsi jen tělo a trochu m ě l k é d u š e ; vskutku! schází ti naprosto černé, svůdné propasti Eterniny - "

"Ach já věděla vždy, že mne nemiluješ - já nešťastná!" A lkajíc klesla k zemi tváří a tělo její se křečovitě chvělo.

Selen nevěnoval jí ani jediného pohledu, jeho srdce hledalo jen Eternu. ---

Tu tato, svůdně se usmívajíc, přistoupila k němu, její jemné, ženské paže pevně jej sevřely a dlouze přitiskla rty svoje na rty jeho, že Selen marně lapal po dechu... Cítil horko i mráz, peklo i nebe. V šílené úzkosti snažil se uvolnit, Eternu odstrčit od sebe, ale jako v kleštích svírán byl v jejím objetí. Zavřel oči, tep srdce slábl... "Umírám," blesklo mu hlavou a neskonale slast i bolest projela mu srdcem ---

x x x

Tak odměnila Sněhová panna lásku pozemšťana, jsouc od věků kamennou svou duší připoutána k temnému švícnu.

Nebo?:

V tichém údolí obklopeném věncem hor

od nepaměti Sněhová panna druží se k
temnému Svícnu a k nim, jakoby přikrčena
sesterská hora.

Kol Svícnu zuřivě dují větry a str-
hují laviny do údolí, zatímco Sněhová
panna křišťálově skví se v paprscích
slunce. ----

p o z n á m k a v y d a v a t e l e

Při psaní jsem bohužel neměl k dispozici rukopis, vycházel jsem z opisu. Přesná autentičnost textu není tedy zaručena,

V opisu, který mi byl předlohou, byla proza nazvána "Selen". Domnívám se však, že jde o dílo "Román ve věčnosti" (nebo aspon jeho část) spadající do Klímovova tvůrčího období 1906 - 1909. Dosvědčuje to část autorova dopisu A.Fiedlerovi z 16.XI.1918:

"...8) "Román ve věčnosti". (Selen, Aeterna, Ignea, Tenebro). Tužkou. Rádně vysoustruhovaná mohla by to být věc znamenitá, féerická..." (Duchovní přátelství, str.102)

S.

